

Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У 12634/15
Дана 05.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Гордане Богдановић и Јелице Пајовић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Н.А., држављанина Авганистана, кога заступа Радош Ђуровић, правник невладине организације “Центар за заштиту и помоћ тражиоцима азила”, Београд, ул. Симе Игуманова бр. 14, поднетој против тужене Комисије за азил, ради поништаја решења Аж-6/15 од 02.07.2015. године, у предмету ослобађања од плаћања таксе за разгледање и фотокопирања списка, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против закључка Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Управе граничне полиције, Канцеларије за азил, број 26-5806/14 од 16.04.2015. године (очигледно омашком у диспозитиву означен као закључак Министарства унутрашњих послова РС, Одељења за странце, Одсека за азил). Наведеним закључком одбијен је захтев за ослобађање од плаћања таксе за разгледање и фотокопирање списка предмета у поступку који се водио по захтеву за азил у Републици Србији, поднетом дана 18.12.2014. године, од стране држављанина Авганистана Н.А.-а, од оца Ђ., рођеног xxxx91. године у Г., Авганистан.

Тужбом поднетом Управном суду дана 27.08.2015. године, преко пуномоћника, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због тога што у поступку доношења решења није поступљено по правилима поступка, јер чињенично стање није тачно и потпуно утврђено и у решењу није правилно примењен закон. Навео је да је оспорено решење нејасно и необразложено, а дато образложење непотпуно и противречно само себи. Истакао је да Министарство спољних послова РС у допису достављеном првостепеном органу (број 4-78/2015/9) није дало обавештење о постојању реципроцитета између Републике Србије и Исламске републике Авганистан (што је такође тражено), већ је само обавестило првостепени орган о постојању закључених међународних споразума. Сходно томе, а како се фактички реципроцитет претпоставља, сматра да је образложење дато у оспореном решењу очигледно неразумљиво и правно неприхватљиво. Даље је указао да је на тако погрешно утврђено чињенично стање погрешно примењено и материјално право, и то не само члан 110. став 3. Закона о општем управном поступку, већ и Конвенција о статусу избеглица из 1951. године са Протоколом из 1967. године, којом је у члану 29. став 1. прописано да државе уговорнице неће подвргавати избеглице дажбинама, таксама, порезима, ма како се оне називале, другим или већим од оних које се убирају или које ће се убирати од домаћих држављана у сличним ситуацијама. Сматра да на избеглице у складу са наведеном Конвенцијом треба применити национални третман, односно исте услове као и према домаћим држављанима, док је неприхватљив став туженог да Конвенција није повређена пошто је од тужиоца захтеван исти износ као и за домаће држављане. Додао је да је смисао многих одредаба Закона о азилу, као и Женевске конвенције о статусу избеглица са Протоколом, управо да се избеглицама и тражиоцима азила омогући што повољнији третман и приступ процедури у Републици Србији, а претпоставља се да се ради о лицима која су из својих држава порекла избегла остављајући све за собом, у тешком материјалном и социјалном положају. Са тих и других разлога, образложених у тужби, предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и сам реши ову управну ствар тако што ће ослободити тужиоца плаћања таксе на разгледање и фотокопирање списка предмета 03/10 бр. 26-5806/14.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при наводима датим у образложењу оспореног решења, указујући да је у тренутку подношења захтева за фотокопирање списка тражилац азила напустио Републику Србију и да се у списима не налази захтев за остваривање новчане помоћи тражиоца азила да би се могао применити члан 19. тачка б) Закона о републичким административним таксама. Додао је да је 23.01.2015. године донет закључак о обустави поступка због тога што је тражилац азила самоиницијативно дана 19.01.2015. године напустио Центар за азил у Боговађи и да у се у списима не налази жалба изјављена против тог закључка. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења тужилац је дана 18.12.2014. године поднео захтев за азил у Републици Србији надлежној јединици Министарства унутрашњих послова Републике Србије. Наведени орган је, решавајући по том захтеву, донео закључак о обустави поступка број 03/10/4-26-5806/14 од 23.01.2015. године на основу члана 34. став 1. тачка 3) и члана 64. Закона о азилу, у вези са чланом 42. став 4. Закона о странцима, због тога што је тражилац азила самоиницијативно напустио Центар за азил у Боговађи 19.01.2015. године, у који се до дана решавања у овој управној ствари није вратио. Наведени закључак достављен је пуномоћнику тражиоца азила дана 27.01.2015. године, који је затим дана 04.02.2015. године поднео захтев за увид и фотокопирање списка предмета у складу са чланом 70. Закона о општем управном поступку. Првостепени орган је актом од 19.02.2015. године обавестио пуномоћника тражиоца азила, Центар за помоћ и заштиту тражиоцима азила, да може да изврши увид и фотокопира списе, уз претходну најаву службеницима Канцеларије за азил и по уплати таксе у складу са важећим Законом о републичким административним таксама (тарифним бројевима 13 и 15). Наведено обавештење пуномоћник тражиоца азила је примио 19.02.2015. године. По истеку рока за жалбу против закључка о обустави поступка од 23.01.2015. године, пуномоћник је дана 23.02.2015. године поднео захтев првостепеном органу за ослобођење од плаћања таксе за разгледање и фотокопирање списка. Решавајући по том захтеву, првостепени орган је од Министарства спољних послова Републике Србије затражио објашњење у складу са чланом 110. став 3. Закона о општем управном поступку и наведено Министарство му је одговорило актом број 4-78/2015/9 дана 07.04.2015. године да између Републике Србије и ИР Авганистан није закључен уговор на основу кога би држављани ИР Авганистан били ослобођени трошкова насталих вођењем управног поступка у Републици Србији. По добијању овог дописа, првостепени орган је 16.04.2015. године донео ожалбени закључак, којим је наведени захтев за ослобађање од плаћања такси за разгледање и фотокопирање списка одбијен.

Решавајући по жалби тужиоца изјављеној против тог закључка, Комисија за азил је закључила да Законом о азилу није експлицитно прописано ослобођење од плаћања такси лицима која су поднела захтев за азил, а којима још увек траје поступак за признавање права на уточиште, из ког разлога се на ово питање примењују одредбе Закона о општем управном поступку. Имајући у виду објашњење дато од стране Министарства спољних послова Републике Србије, те нарочито чињеницу да је поступак по захтеву за азил тражиоца азила правноснажно окончан, оцењено је да је правилно, у складу са одредбама члана 110. Закона о општем управном поступку, донета одлука као у ожалбеном закључку од 16.04.2015. године. Размотрени су и наводи жалбе да је првостепени орган повредио Конвенцију о статусу избеглица из 1951. и Протокол из 1967. године, одредбу члана 29. став 1., па је увидом у списе предмета утврђено да је првостепени орган захтевао плаћање таксе у висини која је прописана за држављане Републике Србије, а не увећани износ предвиђен за странце у складу са Законом о републичким административним таксама. Сходно томе, оцењујући да су без утицаја и други наводи жалбе, тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца као неосновану.

Одредбом члана 110. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), прописано је да орган

који води поступак може ослободити странку од плаћања трошкова у целини или делимично, ако нађе да их не може поднети без штете по своје нужно издржавање, односно по нужно издржавање своје породице и да орган доноси закључак о томе по предлогу странке, на основу уверења о њеном имовном стању које издаје надлежни орган (став 1.), да се ослобођење од плаћања трошкова односи на ослобођење од такса и издатака органа који води поступак, као што су путни трошкови службених лица, издаци за сведоке, вештаке и тумаче, увиђај, огласе и сл., као и на ослобођење од полагања обезбеђења за трошкове (став 2.), док ће се страни држављани ослободити од плаћања трошкова кад је то предвиђено међународним уговором, а ако таквог уговора нема, под условом узајамности, с тим да у случају сумње у постојање узајамности објашњење даје савезни орган надлежан за иностране послове.

Одредбама члана 3. став 1. Закона о републичким административним таксама (“Службени гласник РС”, бр. 43/03...57/14), прописано је да обвезник таксе јесте лице које се захтевом обраћа органу ради покретања управног, односно другог поступка код органа, а чланом 5. тачка 3) да ако тарифом није друкчије прописано, таксена обавеза настаје за управне радње – у тренутку подношења захтева за извршење тих радњи. Према члану 6. истог закона такса се плаћа у тренутку настанка таксене обавезе, ако овим законом није друкчије прописано.

Одредбом члана 42. Закона о азилу (“Службени гласник РС”, бр. 109/07), прописано је да лица којима је признато право на уточиште у Републици Србији, имају једнака права као држављани Републике Србије у погледу права на заштиту интелектуалне својине, слободан приступ судовима, правну помоћ, ослобођење од плаћања судских и других трошкова пред државним органима и права на слободу вероисповести.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање и цитиране одредбе закона, правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, основано налазећи да је правилно првостепени орган поступио када је ожалбеним закључком одбио захтев тужиоца (који је у том тренутку већ био напустио Центар за азил у који се више није вратио, нити је изјавио жалбу против закључка о обустави поступка по захтеву за азил), за ослобођење од плаћања таксе за разгледање и фотокопирање списка предмета у поступку који се водио по његовом захтеву за азил од 18.12.2014. године, у складу са одредбама члана 110. Закона о општем управном поступку, у вези са одредбама члана 42. Закона о азилу, као и одредбама чланова 2., 3., 6. и 19. Закона о републичким административним таксама, за коју одлуку је дао разлоге које као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Суд је ценио све наводе тужбе, али налази да су без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, будући да су истицани и у наводима жалбе које је тужени орган, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10) потпуно и правилно оценио и дао разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Следом изложеног, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о

управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.04.2018. године, 4 У 12634/15

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Весна Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ/АМ